

STEAUA LUI VLAD

Era o seară liniștită de iarnă. Ninsoarea cădea domol, iar cerul părea un ocean de lumină. Prin fereastra camerei se vedeau mii de stele care străluceau pe un albastru adânc. Vlad stătea la geam, sprijinit în coate, și le privea în tăcere.

— Mamă, — a spus el încet, — crezi că stelele pot vorbi?

Mama a zâmbit și s-a apropiat.

— Eu cred că da, dar nu cu vorbe. Cu lumină. Trebuie doar să le asculți în liniște.

— Cum să le asculți, dacă nu spun nimic?

— Uneori, când ești trist sau speriat, o stea îți trimite un gând bun.

Doar că trebuie să ai curajul să-l primești.

Vlad a oftat.

— Mâine trebuie să merg la control, la spital.

Mi-e frică, mamă.

Acolo miroase mereu a medicamente...

și totul e alb și tăcut.

Mama l-a îmbrățișat.

— Știu, dragul meu. Dar gândește-te că acolo sunt oameni care vor să te facă bine. Și fiecare bătaie din inima ta e ca o mică stea — strălucește și te ține puternic.

Vlad s-a uitat din nou pe geam. Una dintre stele era mai mare, mai strălucitoare. Parcă îl privea direct.

— Uite-o, — a zis el încet. — Aia e steaua mea.

— Poate că da, — i-a răspuns mama, zâmbind. — Poate e acolo doar pentru tine.

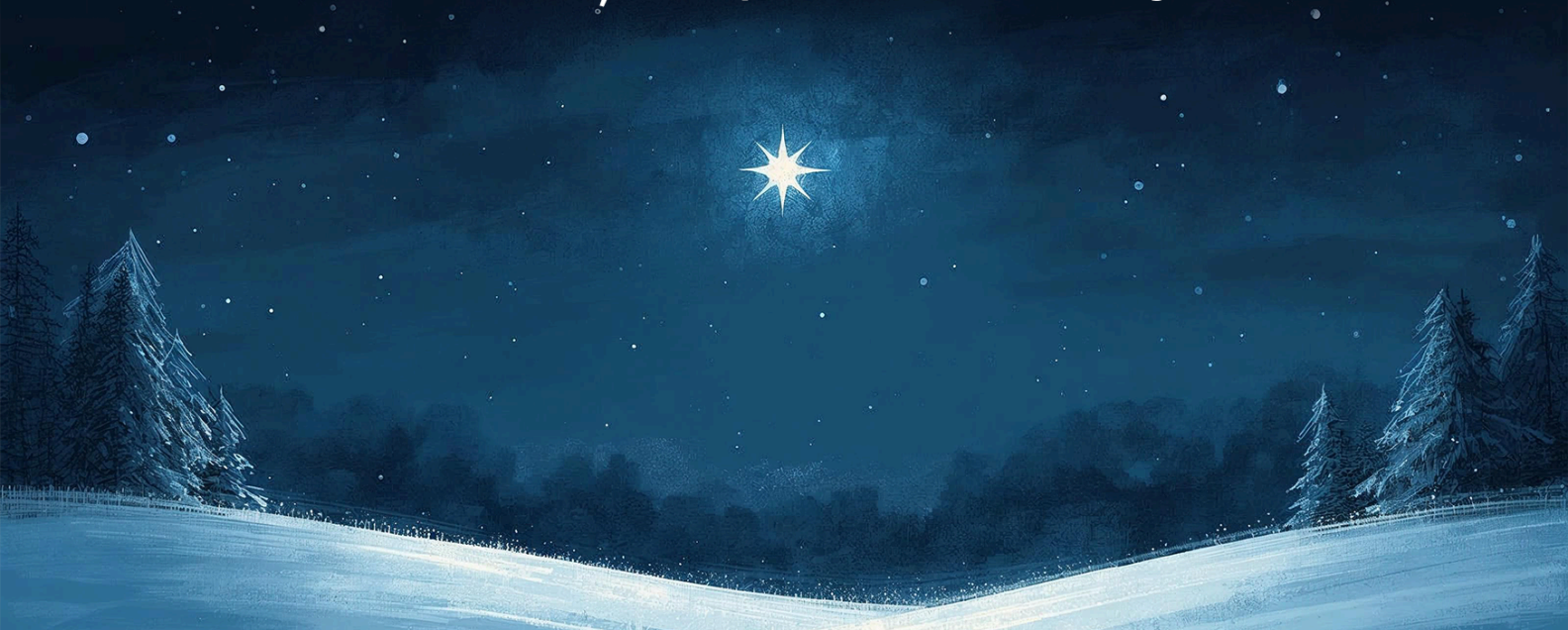
Noaptea, Vlad a adormit cu gândul la steaua lui. În vis, se făcea că mergea pe un drum lung, de zăpadă, iar la capăt îl aștepta o lumină caldă, galbenă. Când s-a apropiat, a văzut că era steaua lui, coborâtă pe pământ.

— Bună, Vlad, — i-a spus ea cu o voce blândă. — Mă bucur că m-ai găsit.

— Tu chiar vorbești! — a zis el uimit.

— Eu am vorbit mereu. Doar că acum ai avut curajul să mă asculți.

— Mi-e frică de ziua de mâine, — a spus Vlad. — Mi-e frică de acele ace și de aparatele care fac zgomot.

Steaua a clipit ușor, ca un zâmbet.

— Și eu am fost cândva mică și speriată. Dar am învățat că lumina crește doar atunci când nu renunți să strălucești, chiar dacă e întuneric în jur.

Vlad a zâmbit timid.

— Crezi că pot și eu să fiu curajos?

— Tu ești curajos, — i-a spus steaua. — Curajul nu înseamnă să nu-ți fie frică. Înseamnă să mergi mai departe, chiar și atunci când ți-e teamă.

Dimineața, mama l-a trezit încet.

— E timpul să mergem, puiule.

Vlad s-a îmbrăcat fără să spună nimic, dar ceva era diferit. În ochii lui se vedea o lumină caldă, ca o flăcără mică.

Când au ajuns la spital, a privit în jur și a recunoscut coridorul lung și alb, dar nu mai simțea frica de altădată. În sala de așteptare, o fetiță mică stătea pe un scaun, ținând strâns o jucărie de pluș. Vlad s-a așezat lângă ea.

— Ție ți-e frică? — l-a întrebat fata.

— Un pic, — a răspuns Vlad. — Dar știi ce fac eu când mi-e frică?

— Ce?

— Mă uit la steaua mea. E acolo sus, pe cer, și îmi dă curaj.

— Și eu vreau o stea, — a spus fetița cu ochii mari.

Vlad a zâmbit.

— Alege una diseară. O să vezi că te va găsi ea pe tine.

După consultație, când au ieșit afară, cerul era senin. Steaua lui Vlad nu se vedea, era zi. Dar el știa că e acolo.

— Mamă, știi ce mi-a spus steaua mea în vis? — a întrebat el.

— Ce, dragul meu?

— Că lumina e înăuntrul nostru. Și că, atunci când ne e frică, trebuie doar s-o aprindem.

Mama l-a privit cu drag.

— Atunci, Vlade, să n-o stingi niciodată.

Seara, acasă, s-a uitat din nou pe fereastră. Steaua lui era acolo, la locul ei, strălucind mai tare ca oricând.

Vlad a zâmbit și a șoptit încet:

— Mulțumesc că m-ai învățat să fiu curajos.

Și în acea noapte, cerul a părut mai luminos ca niciodată.

